

Güray Sert

KORKUD

Padişah, şehrin girişinde durmuş, birazdan kendisini selamlayacak olan yeni halkını mağrur bir edayla süzüyordu. Sefer yaklaşık bir ay kadar sürmüştü. Daha önce büyük dedesi ve daha sonrasında da babası tarafından kuşatılan ama alınamayan Akkerman Kalesi de fethedilmişti. Şimdi at üzerinde ağır ağır kalabalığa doğru ilerlerken, büyük dedesine ve babasına bir Fatiha gönderdi Beyazıd. Padişah'ı görmek üzere toplanan Moldovalılar - Buradaki halk öteden beridir yaşadığı topraklara Moldova derken, Osmanlılar bu bölgeyi Boğdan olarak isimlendirmişti - arasında Padişah'ı görmek ile yetinmeyip onunla tanışmak ve derdini anlatmak için can atan biri vardı ki; bu can atış hâli, hareketlerine de yansıyor ve zaten kırmızı saçlarından ötürü dikkat çekme konusundaki başarısına bu tuhaf hareketler de eklenince neredeyse canından oluyordu. Kırmızı saçlı bu adamın, hareketlerinden şüphelenen Mengli Giray, kılıcının kabzasına elini atıp harekete hazır bekliyordu. O sırada adam, az sonra yapacaklarını kafasında tasavvur ederken istemsizce o anı yaşarcasına dudaklarını oynattığını ve ileri geri sürekli sallandığını fark etmiyordu. Öylesine kendisini kaptırmıştı ki, dış dünyadan tamamen kopmuştu. Nasıl kopmasındı ki; yıllardan beridir uykularının kaçmasına neden olurcasına onu heyecanlandıran hayallerini, gerçekleştirme fırsatı bulmuştu. Hem de bu fırsat hiç olmayacak şekilde, kendi kendine ayaklarına gelmişti. Portekiz kralı tarafından reddedilmesinin hüznü daha tazeyken, seyahat amacıyla 3 ay önce geldiği Boğdan'ın, Osmanlı topraklarına katıldığını ve Padişah'ın bu seferde bizzat kendisinin de yer aldığını ilk duyduğu andan itibaren bunu kendisine şans saymıştı. Adam tam öne atılacak, Mengli Giray da kılıcını tam çekecekti ki, kalabalığın içinden bir kadın elinde ki hançer ile bağırarak Beyazıd'a doğru koşmaya başladı. Ne dediğini kimsenin anlamadığı ama amacı gayet açık olan kadın, daha üçüncü adımını atamamışken, sağ gözünde giren bir ok ile yere devrildi. Ölmeden önce ne kendisine gelen oku, ne o oku atan yayı, ne de o yayı geren kişiyi görmeye fırsatı olmuştu. Padişah'ın sağından yürüyen ve onu korumakla görevli solaklardan biri atmıştı oku. Solaklar ellerinde ok ve yay gerilmiş şekilde Padişah'ın yanında ve önünde yürürlerdi. Bu hengâme yüzünden birkaç kişi kaçışmaya başlayınca Padişah ve beraberindekiler, hızlıca şehrin içerisine ilerlemeye başladılar. Mengli Giray da eli kılıcında ilerlerken, az önce görüp de şüphelendiği kişiyi arandı ama bulamadı. Zira tam öne atılacakken kendisinden önce davranan o kadının akıbetini gören adam, hayallerini de almış, talihine saya söve şehirdeki tek meyhaneye doğru ilerlemişti. Kendisinin şanssızlık olarak tanımladığı olayın aslında onun için bir şans olduğunu bilmiyordu. Şu an yerde cansız yatan o kadın olmasaydı büyük ihtimalle Mengli Giray onun kellesini gövdesinden ayırmış olacaktı. Tuhaf hareketleri neredeyse canından olmasına neden olacaktı. Kaldı ki, halen tamamen güvende olduğu söylenemezdi. Adamın ilginç davranışlarını Mengli Giray gibi fark eden başka biri daha vardı. Piyale, meyhaneye girer girmez içeriye iyice bir süzdü. Meyhanenin girişinde ki masada 3 kişi oturmuş, yeni Padişah'ı konuşuyorlardı. Bu adamlar savaşa katılmayacak kadar yaşlı tiplerdi. Kendilerine bile hayrı olmayan bu adamlar, savaşa katılacak olsalar, faydadan çok zarar verecek görünüme sahiptiler. Bir tanesi Beyazıd'a yardım eden Mengli Giray'dan bahsediyordu. O olmasa belki de sefer başarısız olurdu diyordu. Bir diğeri asıl şaşırtıcı olanın Kırım Han'ının değil Eflak voyvodasının desteği olduğunu savunuyordu. " Kim bilir Beyazıd onları nasıl

mükâfatlandırarak şimdi..." diye sordu üçüncüsü. Hem Kırım Han'ı Mengli Giray'ın hem de Eflak voyvodasının verdiği desteklerden dolayı fazlasıyla ödüllendirileceği konusunda üçü de mutabıktı. Bir diğer masada şehrin akıbetinin ne olacağı konuşuluyordu.

Osmanlılar'ın fethettikleri her şehirde ahaliye karşı gösterdikleri müsamahakâr yaklaşımla anılıyor olmaları, akıbetleri hakkında konuşan insanların içine su serpen en önemli detaydı. Piyale'nin takip ettiği adam ise en dipteki masaya oturmuş, meyhaneciden içecek bir şeyler getirmesini istiyordu. Piyale, sessizce masaya doğru ilerledi ve meyhaneciye dönerek "Ne istiyorsa aynısından bana da getir" diye bağırdı. "Ve uzun bir süre başka bir şey getirme, biz konuşacağız." diye de ekledi. Adamın şaşkın bakışları arasında Piyale, kendisine bir sandalye çekip sessizce oturdu. Meyhaneci gelene kadar hiç konuşmadılar. Adam, kaçacak yer olmadığı ve en dipte kalan masaya oturmakla buna kendisinin neden olduğunu düşünerek kaderinin ona getireceklerine razı, beklemeye başladı. Piyale, kendisini tanıtarak başladı söze. "Ben Piyale. Osmanlı şehzadesi Korkud'un can yoldaşım" dedi, akıcı bir İtalyancayla. "Seni az önce gördüm. Anlatılacak bir hikâyen var gibiydi. Peki söyle bakalım. Sen kimsin, padişahımızdan ne istersin?" Adam, karşısındakinin kendisini anlamasını sağlamak için yavaş yavaş anlatmaya başladı. "Ben denizleri kendime vatan bilmiş, hayallerinin peşinden koşan bir adamım. Biliyorum ki, bir gün bana inanacak birini bulacağım. Bu kişinin padişahınız olmasını çok isterim. Bugün fırsat bulsaydım, ona kendimi tanıtacaktım. Benim adım Kolomb. Ben, bana güvenip beni destekleyen birini bulmam durumunda dünya tarihini değiştirecek adamım.